Redakcijos skiltis

Demokratija? Ne, tik išprotėjęs kombainas

Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos vadovas Jonas Milius nesutinka atsistatydinti. Netgi raginamas uolių varovų. Prezidentės. Premjero. Tad dabar, tikėtina, rugsėjį Ministrų kabinetas stengsis išbrokuoti J.Miliaus darbo ataskaitą. Galbūt net neskaitęs. Brokuos kaip stebuklinę pasaką. Kai vieniems užkliūna, kad per daug slibinų. O kitiems užkliūna, jog per daug karalaičių.

Tačiau precedentas sukurtas. Precedentas, kertantis per telefoninę teisę. Slaptus plepalus, viešus raginimus, pjudymus, politikavimus ir bauginimus. Ryškėja, jog Lietuvoje ypač neparankūs žmonės, dar nepraradę savigarbos. Kodėl žmogus Lietuvoje turi atsistatydinti, jei nemato savo kaltės? Vien todėl, jog kažkas to labai nori?

Demokratija yra kur kas daugiau nei rinkimai. Tai ir pagarba žmogui. Piliečių orumo išsaugojimas. Tačiau prie mūsiškės „demokratijos" prisitaiko tik užguiti, nuolat išsigandę žmogeliai. Besistengiantys baugiajai valdžiukei įtikti. Drebantys. Savimi nepasitikintys. Nes valdžiukė galvoja už juos. Tokie aplaužyti žmonės, vos išgirdę savo boso, o dar baisiau - prezidentės paraginimą, iškart sugniūžta. Puola vergiškai atsistatydinti. Nesukelia valdžiai papildomų rūpesčių. Jie bet kada gali būti užsiundyti. Iš jų bet kada išsityčios. Jie tik dėkos, kad dar neišmetė.

Tad apie kokią demokratiją kalbame? Jei žmonės čia praranda savigarbą? Jei laužomas žmogaus stuburas? Tai ne demokratija, bet į Europą įsispraudęs Azijos bajų kaimelis. Viliojantis klusnią fauną arbūzais. Ir nugainiojantis neįtikusius nuo arbūzų. Kaip muses. Telieka posėdžiauti jurtoje, ministrus paskelbti visažiniais aksakalais. Ir visiems išdalinti tiubeteikas. Aikčiojame, jog klesti patyčios. Jog jaunas negerbia vyresnio. Tačiau iš žmonių Lietuvoje tyčiojamasi net ir valstybiniu lygiu. Tad ko stebėtis iš penktoko, skriaudžiančio pirmokėlį?

Apie kokią demokratiją kalbame, jei žmonės čia praranda savigarbą? Jei laužomas stuburas?

Profesionalai čia įbauginti. Kad ir prieš juos kada nors bus surengtas viešasis pjudymas. Jei pareikš kiek kitokią nuomonę. Ar bus į kažkieno interesus įpainioti. Giriamės gabiais, inovatyviais studentais, bet kur jie visi vėliau dingsta? Kur jų idėjos? Ogi įsidarbina ir užslopinami. Pamažu įbauginami. Todėl vieni Lietuvoje triūsia kaip mažos, klusnios, savo idėjų jau neturinčios pelytės. O išdidesni, labiau jaučiantys savo vertę irgi dingsta. Ima ir emigruoja. Ieško dirvos, kur gali augti ne tik smilgos. Ir ne tik žeme šliaužiančios, apskabytos takažolės.

Juokingos mūsų parodomosios pilietinės akcijos. Valstybėje, kurioje nyksta orūs piliečiai! Kur norint žmogų pasmerkti net nereikia juridinio pagrindo! Piliečio orumas išmatuojamas ne vien pinigais. Nes taip oriausias gali tapti ir kontrabandininkas ar banditas. Žmogus orus tiek, kiek valstybė jo dvasinį orumą, jo individualumą, savigarbą saugo. Nepaverčia vien klusniu, su amžiumi vis labiau aprūdijančiu sraigteliu. Įsriegtu į mūsų demokratijos kombainą. Vairuojamą telefoninėmis teisėmis, intrigomis, todėl savaip nuprotėjusį. Vienos šalys turi demokratijas, o mes - piliečius traiškantį kombainą. Nėra kuo girtis.

KODĖL MUMS NESISEKA VALDYTI SAVO VALSTYBĖS?

Krescencijus **STOŠKUS**
Filosofas

Atėjo laikas be gudravimų pripažinti, kad dvidešimt penkerius metus bandytas valstybės projektas „Nepriklausoma Lietuva" nebuvo mums sėkmingas. Tokiai išvadai padaryti nereikia nei daug diskusijų, nei ypatingo išmanymo, nei sudėtingų tyrinėjimų su statistinėmis lentelėmis ir permainų kreivėmis. Visiškai užtenka to vienintelio ir visiems į akis krintančio fakto: per ketvirtį amžiaus iš gimtojo krašto pasitraukė apie trečdalį gyventojų. O tai yra pats patikimiausias valdymo kokybės kriterijus: didžiajai gyventojų daugumai gyventi mūsų šalis yra netinkama. Tas kriterijus buvo žinomas daugeliui istorikų ir buvo taikomas daugelio valstybių dramatiškam likimui paaiškinti.

Nors labai pavėluotai, tokio valdymo defektų jau pradėjo ieškoti ir padoresni politikai bei mūsų žiniasklaida. Nors kol kas grabaliojamės lyg girti tvoros, bet mintis jau gerokai išjudinta iš trafaretinių formulių srauto. Smarkiai sumažėjo emigraciją kurstančios reklamos, bet dauguma politikų, ekonomistų, apžvalgininkų ir net solidžių sociologų tokias tendencijas vis dar tebeaiškina tuo ūkiniu atsilikimu, kurį paveldėjome iš sovietmečio. Jų samprotavimais, su to atsilikimo įveikimu pasikeisianti padėtis ir viskas būsią kaip Airijoje. Aptardamas emigracijos stabdymo būdus, tą požiūrį palaiko net toks sąžiningas sociologas kaip Romas Lazutka: „Vis dėlto pagrindinės priemonės turi būti ekonominės. Lietuvos „gerovės valstybė" yra neefektyvi, o reikia pirmiausia imtis pertvarkų darbo rinkoje ir versle, nes žmonių algos yra vidutiniškai mažesnės, negu leidžia ekonominis pajėgumas, o versle, tarkime, uždarosiose akcinėse bendrovėse, yra daug tamsos, jos yra uždaros, verslai yra neskaidrūs." Toliau nuo politikos esančių kritikų požiūriai gerokai įvairesni: vieni politikus kaltina tuo, kad jie sunaikino senąją Lietuvos pramonę, o naujos sukurti neįstengė, kiti - kad jie nesugeba priimti šiai situacijai būtino įstatymo, kuris uždraustų jauniems žmonėms emigruoti tol, kol jie neatsiskaitys už mūsų šalyje įgytą mokslą, treti - kad valstybė neturi deramos šeimų rėmimo politikos, ketvirti priežastis mato švietimo sistemoje, iš kurios visiškai išnyko patriotinis auklėjimas, penkti labiausiai smerkia žiniasklaidą, kad ji aklai pasidavusi kosmopolitinei ideologijai ir nesugebėjusi įžvelgti naujosios nomadizacijos, arba gyvenimo be savo vietos, pavojų ir pan.

Žinoma, čia visur esama tiesos. Trumparegiška, viendienišką, nenuovoki, nesubalansuota ir neatsakinga politika tikrai daug prisidėjo prie to, kad šalis pasidarė neadekvati žmonių išgyvenimo galimybėms bei privertė juos masiškai bėgti iš ką tik išsilaisvinusios valstybės. Kitaip sakant, prasidėjo bėgimas nuo laisvės. Ne vienam padoriam žmogui kilo klausimas, kas astitiko tiems laisvės namams, jeigu žmonės neteko noro ir galimybių juose gyventi.

Redakcijos archyvo nuotr.

Kokia turėjo būti paradoksali toji mūsų laisvė, jei per 25 metus išnyko trečdalis Lietuvos. O žmonės iki šiol vis tebesprunka nuo jos į visus kraštus. To Lietuvos istorijoje dar nėra buvę. Patys emigrantai paprastai sako: „*Neįmanoma* (arba *sunku*) *išgyventi*." Todėl prie jų pridėkime dar pačioje Lietuvoje išlikusius 600 tūkst. žmonių, kuriems tenka gyventi žemiau skurdo ribos. Tik prašyčiau neišleisti iš akių ir to fakto, kad visa tai vyksta tuo metu, kai ūkis auga, valstybė (kaip visuma) turtėja. Vadinasi, privalome pripažinti, kad grėsmingai *didėja socialinė atskirtis:* vienos žmonių grupės vis labiau atitrūksta nuo kitų, valdžia - nuo visuomenės. Kitas esamos padėties įvertinimas išreiškiamas terminu „laukinis kapitalizmas". Dabar šis terminas vis dažniau pradedamas vartoti viešose kalbose. Bet gal šiandien būtų aiškiau jį vadinti *nežabotu*, arba *savivalės, kapitalizmu*. O jis, kaip žinia, visad gimdė ir gimdo „socialinę neteisybę".

Bet kol kas nieko nedaroma jai pažaboti. Ir nebus daroma tol, kol bus tikima, kad emigracijos, skurdo, demoralizacijos ir savižudybių problemas išspręs ekonominis augimas. Bet tai grynos pasakos ir juokų juokai... Mūsų tautos išlikimas dabar iš esmės priklauso tik nuo jos pajėgumo pakeisti savo orientaciją. O tą ji galės padaryti tik pažabodama laukinį kapitalizmą. Kad būtų pažabotas *laukinis kapitalizmas,* būtina **teisinga valstybė,** t.y. valstybė, pajėgianti atlikti savo pagrindinę funkciją - užtikrinti (įgyvendinti, palaikyti) *teisingumą*. O teisingumas turi sureguliuoti mažiausiai tris santykius - moralinius, juridinius ir bendruomeninius (socialinius). Visais laikais to žmonės laukdavo iš savo valstybės valdymo, kaip organizuoto tvarkos palaikymo būdo. Visada valstybė jiems buvo tik tiek sava, brangintina, gerbtina ir verta gynimo, kiek ji buvo visiems teisinga, t.y. nešališka ir nesavanaudiška. Ir visada žmones labiausiai žeidė, žemino ir atstūmė iš valstybės sprendimų ir veiksmų kylantys teisingumo pažeidimai. Svetimus kraštus okupavusioje represinėje valstybėje tie pažeidimai buvo įprasti ir savaip legitimuoti. Ten jie kilo ne tik iš karinio bei administracinio tautų pavergimo interesų, bet ir iš klasių naikinimo ideologijos. Abiem atvejais brutali prievarta buvo ciniškai įteisinama kaip laisvę ginantis teisingumas. Pagal savo kilmę ir veikimo principą ji buvo dviveidiška ir vien dėl to niekada negalėjo būti teisinga.

Nepriklausomybė sulaužė šį stipriojo teisės tipą. Prasidėjo valstybinės nuosavybės privatizacija ir demokratizacija. Žmonės tikėjosi, kad asmens laisvė ir sava bei savarankiška valstybė sudarys jiems galimybes tapti tikraisiais savo šalies šeimininkais, kaip tą numato Konstitucija. Bet to neįvyko. Neįgali, o dažniausiai paperkama ir grobimus atvirai toleruojanti valstybė sužlugdė ir staiga nepriklausomybę atgavusios Lietuvos lūkesčius, sunaikino bet kokio pilietinio solidarumo, tarpusavio pasitikėjimo pagrindus ir pagimdė iki tol tik iš raštų žinomą *atstumtųjų, atliekamųjų, nereikalingųjų, menkaverčių* žmonių kategoriją.

Matyt, nebuvo nei pakankamai padorumo, nei išminties, nei valios teisingumui užtikrinti. Buvo tiesiog pasiduota greitai įsiplieskusiai konfliktų stichijai, iš kurios išaugo ne tik daug priešpriešų, bet ir visų brutaliųjų jėgų diktuojama „stipriojo teisė". Ji padėjo greitai išardyti senąją ūkinę ir politinę sistemą su kolektyvinio gyvenimo formomis, bet ji sustabdė ir pasiruošimą naujam, privačiam gyvenimo būdui. Stipriojo teisę (savivalę) įtvirtino tie žmonės, kurie buvo atsidūrę geresnėje padėtyje, turėjo daugiau priėjimų prie valstybės dalijamo turto, turėjo daugiau valdžios arba greičiau prie jos prasibrovė, kurie buvo energingesni, apsukresni, landesni, suktesni, agresyvesni, godesni, įžūlesni ir kurie mažiau paisė sąžinės balso bei apskritai padorumo, teisingumo normų. Žodžiu, tai buvo žmonių kategorija, kuri iškovotą laisvę ir nesutvarkytą teisinę sistemą sėkmingai panaudojo grobimui, arba, kaip tada buvo sakoma, „prichvatizacijai".

Jie pirmieji pradėjo (o kiti ir „išmoko") gyventi be taisyklių ir įtvirtino *naują* savivale paremtą *stipriojo teisės modelį,* kuris kadaise buvo vadinamas „džiunglių įstatymais". Džiunglių įstatymai reiškia kraštutinę savivalę, arba *laisvę be ribų.* Ji mūsų krašte pagimdė ne tik mums visiems gerai žinomą „prichvatizaciją", bet ir klaninę-oligarchinę valdymo kontrolę, nepagrįstų privilegijų įteisinimą, išsisukinėjimą nuo bet kokios atsakomybės, politinę bei ūkinę korupciją, nepotizmą, partinių interesų iškėlimą virš valstybinių, neišaiškinamų nusikaltimų bei viešų patyčių praktikas, kriminalinių gaujų formavimąsi ir siautėjimą, panieką silpnesniesiems, arogantišką požiūrį į jų interesus bei kolektyvinius valios pareiškimus ir daugybę kitų panašių dalykų. Ir visur jokios atsakomybės už daromas klaidas, aplaidumą, o neretai ir nusižengimus. Jokios pagarbos teisingumui, žmogaus orumui ir juos ginantiems įstatymams. Kai nereikia laikytis duoto žodžio ir dėl to darosi nereikalinga nei įpareigojanti santuoka, nei stabili šeima, nei priedermės savo valstybei. Kai užtenka prisijaukinti sugyventinį ir bet kurią valandą su juo nutraukti visus ryšius, kai gali imti iš valstybės ir kitų žmonių, ką nori, svarbu tik neįkliūti. O jeigu neįkliuvai - viskas normalu ir teisėta.

Jų aktyvaus ir nekontroliuojamo veikimo rezultatas buvo tas, kad didžioji žmonių dalis liko už borto: be darbo, be pragyvenimo šaltinio ir be pasirengimo privačioms iniciatyvoms bei verslui. Anot žinomo anų laikų ekonomisto E.Vilko, tie žmonės buvo priversti „nuogi šokti į dilgėles". Jie neteko galimybių laisvai konkuruoti su savivaliautojais. Tuos žmones žemino ir tai, kad juos vėl valdė ir kontroliavo savo pažiūras staiga pakeitę ir vėl į priekį prasibrovę senosios nomenklatūros pareigūnai. Be to, teko gintis nuo visų karingųjų pseudopatriotų, smarkiai pavėlavusių prisijungti prie nepriklausomybės gynėjų. Tačiau buvo skaudžiausia, kad nepriklausomos Lietuvos valdžia beveik niekada neatsistodavo jų pusėje. Kadangi partijų reikalai joms visad buvo daug svarbesni už valstybės reikalus, o žmonių naudingumas kaupiant kapitalą nepalyginamai brangesnis už žmonių likimus, jie daug uoliau vykdė įsipareigojimus toms grupuotėms, kurios turėjo daugiau jėgos.

Kokia turėjo būti paradoksali mūsų laisvė, jei per 25 metus išnyko trečdalis Lietuvos

Autoritarinė valstybė pati atsirado savivaliaudama be ribų, o mūsų laisva valstybė savo konformizmu ir nuolaidžiavimu tarnavo ne tiek suvereniai tautai ir jos teisingumui, kiek galingųjų savivalei. O iš to kilo mūsų „laisvo gyvenimo" tragizmas bei jo padariniai. Per visą nepriklausomybės laikotarpį labai retai kada buvo galima pajusti, jog valdžiai rūpi tautos likimas. Šią savivalės formą visose institucijose stebėtinai greitai įteisino naivusis neoliberalizmas, arba *laisvės be ribų ir atsakomybės* ideologija. Ji greitai įtikino visas valdžias ir žiniasklaidą, kad šiandien moralė yra „ne šio pasaulio dimensija".

Iki šiol ji tebedeklaruoja, kad demokratinėje valstybėje kiekvienas žmogus yra laisvas. O laisvas esi tada, kai nėra suvaržymų ir kiekvienas gali daryti, ką tik nori. Bet kokie apribojimai laikomi „sovietiniu palikimu". Dėl to komerciniuose masinės komunikacijos kanaluose įsidarbinusios *žvaigždės* nuolat su pasididžiavimu pasakoja, kokią drąsą jos rodžiusios savo gyvenime, nepaklusdamos nei įstatymų, nei kasdienių elgesio normų reikalavimams. Jiems laisvė yra tas žavesys, kurį galima patirti tiek „vaikščiojant draudimų paribiais", tiek peržengiant bet kokias normas, apribojimus ir suvaržymus. Todėl nenuostabu, kad toks žmogus suherojinamas ir tituluojamas tik jiems vieniems suprantamu žodžiu „krūtas" (rus. - stiprus, žiaurus, kietas). O jų tiesioginiai mokiniai, atsisėdę prie vairo, dabar viešpatauja ir kelia siaubą ne tik mūsų keliuose, gatvėse, bet net ir parkuose: automobilio vairuotojas ir motocikleininkas čia nesiskaito su dviratininku, dviratininkas - su riedutininku, o riedutininkas - su pėsčiuoju. Ir šiose vietose *stiprieji* dažniau vadinami ne pažeidėjais ar nusikaltėliais, o „kelių ereliais".

Ta pati galimybė elgtis, kaip kam patinka, galioja ir aukščiausio rango politikoje. Kas nori, čia nevaržomai naudojasi tokia laisve, kuri kituose kraštuose vadinama korupcija. Iki šiol čia savavališkai ribojamas tiesioginis dalyvavimas valstybės valdyme, visos viešojo protesto formos, o durys į tikrą savivaldą visai uždarytos. Mūsų šalyje yra laisvi rinkimai, bet jie leidžia ir laisvai papirkinėti. Todėl jų rezultatai priklauso tik nuo išleistų pinigų sumos. Ruošdamiesi rinkimams, politikai ragina žmones laisvai rinktis savo atstovus, bet realiai rinkėjai yra priversti rinktis tik iš labai ribotų ir jau stipriai susikompromitavusių asmenų sąrašų. Konstitucija yra įvedusi referendumų organizavimo laisvę, bet laisvasis Seimas, pasityčiodamas iš savo tautos laisvos valios, suteikė sau išimtinę teisę paversti negaliojančiais bet kokius jų rezultatus. Politikai ypač džiūgauja dėl tos laisvės, kuri buvo suteikta kapitalo, prekių ir žmonių judėjimui bei leidžia išvažiuoti, kur kas nori, bet nedrįsta pakelti akių į savo tautos ir valstybės demografinę būklę, į tai, kam šimtmečiais buvo kurta ši mūsų valstybė, koks likimas jai gresia ir kam mes auginame savo vaikus. Šiuo metu Seimas turi 141 narį, devynias tarpusavyje įnirtingai kariaujančias partijas, bet dėl to, kas jiems naudinga, jie puikiai sutaria. Iki šiol čia tebegalioja kadaise vienos parlamentarės suformuluota nuostata: „Virš mūsų tik dangus; kokius įstatymus priimsime, tokie ir bus!" Čia nėra tokių išmintingų būtybių kaip Butano karalius, kuris pats griežtai apribojo savo valdžią, atsisakė karališkos rezidencijos ir padarė savo šalį pačia laimingiausia Azijos šalimi. „Kvailys!" - taip tikriausiai pagalvojo daugelis Seimo narių, kai išgirdo šią naujieną.

Kai įsitvirtino stipriųjų teisė, beveik visa valstybės politika, visi jos veiksmai ėmė kelti grėsmę paprastiems žmonėms, didinti įtarumą ir nepasitikėjimą. Toji grėsmė buvo regima kiekviename įstatyme, kiekviename sprendime, kiekvienoje programoje. Kas beliko atstumtiesiems žmonėms? Jaunesni, energingesni ir sveikesni, pasijutę svetimi ir nereikalingi savo kraštui, pasinaudodami sienų atvirumu bėgo iš Lietuvos ir virto emigrantais, o turį nevisavertiškumo kompleksų ir puolusieji į depresiją klimpo į alkoholizmą arba žudėsi. Ilgainiui įvestas pašalpų skirstymas čia jau nieko negalėjo padėti. Emigravusieji jau gimdė „airius", „anglus", „škotus", „norvegus", „italus", „turkus", „ispanus", o susimetusių alkoholikų šeimos „produkavo" vaikų namų auklėtinius.

Žinoma, tie, kurie sugebėjo išgyventi Lietuvoje, buvo apimti jniršio, įtūžio, pykčio ir sunkiai tramdomo noro keršyti. Pasinaudodami įgyta žodžio laisve ir importiniais *kontrkultūros* ženklais, pažemintieji ir paniekintieji verbališkai ir simboliškai ėmė priešintis visai valstybės tvarkai ir jos kūrėjams. Kadangi neatsirado nei tikros savivaldos, nei tokių profsąjungų, kurios patikimai gintų jų interesus, tas priešinimasis iki šiol išliko visiškai spontaniškas, emocinis ir individualus. Bet vis dėlto tai buvo reakcija ne tik į socialinį pažeminimą, totalinį žmogaus orumo, jo autonomijos ir žmogiškosios vertės sunaikinimą, bet ir į tas niekinamąsias „šunaujos", „runkelių", „neįgaliųjų", „degradų" etiketes, kurių politikai ir jiems talkinanti žiniasklaida jiems negailėjo. Čia įsitvirtino nihilizmas su visais niekinimo ir naikinimo atributais, patyčių ir tarpusavio paniekos kontrkultūra, neapykanta savo valstybei ir sau pačiam. O valstybė ne tik toleravo tuos iššūkius, bet ir juos finansavo, kad toji neapykanta „išsikrautų".

Kad suvereni tauta pakeistų šitokią valstybės politiką, ji privalo mobilizuotis, įvesti rimtą pilietinę valdžios kontrolę ir pažaboti jos savivalę. O kad būtų galima atlikti tokį darbą, pačiai tautai būtina smarkiai sustiprėti, t.y. pasidaryti nepalyginamai aktyvesnei, organizuotesnei, solidaresnei, oresnei, racionalesnei, atsakingesnei ir ištikimesnei savo kraštui. Be šių permainų gali būti sunku išvengti prūsų likimo. Iki šiol vieni daugiausia žiūrėjome į Vakarus, kiti - tik į savo valdžią. Pribrendo ir perbrendo laikas įsižiūrėti patiems į save ir į tai, ką iš šios „žaliavos" dar įmanoma padaryti. Taigi pradėkim nuo savęs!

Redkolegijos vardu

Norime atkreipti dėmesį į Vakarų demokratinėse šalyse, taip pat ir Lietuvoje, vis labiau įsitvirtinančias „politinio korektiškumo" praktikos teorines ir istorines ištakas bei jų poveikį šių šalių visuomeniniam ir politiniam gyvenimui.

***Politinio korektiškumo praktikos nestabdomas plitimas yra neabejotinas požymis, jog save demokratinėmis vis dar laikančiose Vakarų šalyse sparčiai ir nepastebimai įsitvirtina naujo tipo „švelnusis" - technokratinis - totalitarinis valdymas. Tiesiogine jo išraiška esantis politinis korektiškumas yra mąstymo ir viešojo kalbėjimo kontrolės forma, kuri pasitelkiama siekiant įtvirtinti totalitarinės neomarksistinės genderizmo ir multikultūralizmo ideologijos viešpatavimą. Ši totalitarinė ideologija yra modifikuota marksistinio komunizmo doktrinos versija ir siekia to paties tikslo - sugriauti Vakarų civilizaciją. Nuo praėjusio amžiaus septintojo dešimtmečio ji pradėjo užvaldyti Vakarų pasaulio akademinę ir viešąją erdvę ir yra viena svarbiausių Vakarus ir ypač ES ištikusios bei vis gilėjančios dvasinės, moralinės ir politinės krizės priežasčių. Vakarų šalių sutrikimas ir bejėgiškumas vykstančios islamo invazijos akivaizdoje dideliu mastu yra sąlygotas politinio korektiškumo diktatūros, neleidžiančios blaiviai ir atvirai įvardyti Vakarus ir Europą kamuojančių problemų gelminių ištakų bei jų tikrojo pobūdžio ir masto. Jeigu nebus sustabdyta Vakaruose vykstanti neokomunistinės ideologijos plėtra ir stiprės jai plisti palankias sąlygas laiduojantis politkorektiškumo vardu dangstomas minčių policijos režimas, ES neišvengiamai pasmerkta subyrėti ir žlugti jau netolimoje ateityje.*

ES gali išlikti tik tuo atveju, jeigu nebus tildomi ir represuojami realistiškai jos padėtį vertinantys ir alternatyvius jos raidos kelius siūlantys žmonės. Milžiniška problema yra tai, kad ES viešpataujanti ir Europą naikinanti genderizmo ir multikultūralizmo ideologija yra slepiama po „europinių vertybių" iškaba. Todėl ne tik Vakarų Europos, bet ir komunistinę vergiją patyrusios Rytų Europos visuomenės dar nėra perpratusios šios Vakarus ir Europą naikinančios neokomunistinės ideologijos neototalitarinės prigimties ir deramai neįvertina jos griaunamosios galios.

***Lietuvoje politkorektiškumas kol kas daugiausia diegiamas palyginti švelniomis ir paslėptomis formomis. Vis dar privengiama jį primetinėti atvirai prievartinėmis teisinėmis priemonėmis, kaip nutiko daugelyje Vakarų valstybių. Tačiau jis jau prasismelkė į visas viešojo ir akademinio gyvenimo sritis ir įgyja vis daugiau atvirai represinių bruožų. Politinio korektiškumo reikalavimams nepaklūstantys piliečiai vis dažniau patiria patyčiomis ir žeminimu pasireiškiantį moralinį ir psichologinį spaudimą. Daugėja atvejų, kai įvairiais „demokratiškais" būdais „ideologiškai netinkami" asmenys buvo pašalinti arba juos mėginta išstumti iš mokslo ir mokymo įstaigų. Apie tokius „politkorektiško" susidorojimo su kitaminčiais atvejus netrukus pradėsime plačiai informuoti visuomenę. Tęsiant blogiausias sovietmečio tradicijas genderizmo ir multikultūralizmo ideologija brutaliai brukama per masinę žiniasklaidą. Ji įtvirtinta ir dominuoja šalies aukštosiose mokyklose ir mokslo tyrimų centruose, nors ten vykdomos genderinės „lyčių studijos" yra ideologizuotas pseudomokslas, niekuo nesiskiriantis nuo sovietmečiu dėstytos SSKP istorijos, „mokslinio komunizmo", „mokslinio ateizmo" ir kitų panašių ideologiškai indoktrinuojančių disciplinų. Yra pagrindas teigti, kad politinio korektiškumo kanonams palenkti Lietuvos humanitariniai ir socialiniai mokslai darosi ne mažiau ideologizuoti negu sovietmečiu. Ypač pavojinga tai, kad ši totalitarinė ideologija užgožė tikrąjį mokslą net Lietuvai gyvybiškai svarbiose tyrinėjimų ir studijų srityse. Vienais įtakingiausių ir agresyviausių jos sklaidos židinių tapo VU Tarptautinių santykių ir politikos mokslų institutas ir VDU Politikos mokslų ir diplomatijos fakultetas - akademinės institucijos, kurių pirmutinė ir svarbiausia pareiga turėtų būti domėtis ir atsakingai rūpintis šalies saugumo reikalais.*

Turint omenyje trapią ir vis blogėjančią Lietuvos geopolitinę padėtį, politinio korektiškumo praktika laikytina tiesiogine grėsme šalies nacionaliniam saugumui. Šio straipsnio kuo platesnė sklaida visuomenėje yra vienas iš būdų siekti, kad kuo daugiau šalies piliečių suprastų ir adekvačiai vertintų politinio korektiškumo režimo ir jo ginamos totalitarinės neokomunizmo ideologijos keliamą grėsmę Lietuvos nepriklausomybei ir valstybingumui.

Vilniaus Forumo organizatoriai